

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Freiberta a soudců Mgr. Alice Žáčkové a JUDr. Miloslava Sládka ve věci

žalobce: **J. Š.**, narozený xxx
bytem xxx xxx xxx, xxx xxx – xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Chalupou
sídlem Na Zlíchově 18, 152 00 Praha 5 – Hlubočepy

proti
žalované: **Vysoká škola ekonomie a managementu, a. s.**, IČO 018 01 376
sídlem Nárožní 2600/9a, 158 00 Praha 13 – Stodůlky
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Žďánským
sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3 – Žižkov

o zaplacení 20 000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. července 2025, č. j. 8 C 14/2025-487,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 5 687 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Michala Žďánského.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 20 000 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů žalované v částce 17 061 Kč (výrok II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje E. J.

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 20 000 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že s žalovanou dne 21. 12. 2021 uzavřel smluvní prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na VŠEM pro cenovou úroveň Klasik (dále jen „**smlouva o studiu**“), v němž se žalovaná zavázala poskytnout žalobci studium v bakalářském studijním programu Ekonomika a management. Žalobce dne 11. 1. 2022 zaplatil školné ve výši 20 000 Kč za první akademický rok 2021/2022. Žalobce se však nikdy nestal studentem a od žalované nečerpal adekvátní protislužbu. Dne 29. 6. 2022 žalobce zanechal svého statusu uchazeče ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZVŠ**“). Žalobce smlouvu uzavíral v právním postavení uchazeče o studium a nikdy mu nevznikl status studenta školy, což by ostatně bylo nepřípustné, jelikož nelze přijímat uchazeče o studium v rámci již probíhajícího akademického roku/semestru. Žalovaná se tak co do částky 20 000 Kč uhrazené žalobcem bezdůvodně obohatila a žalobci přes jeho výzvy dlužnou částku (bezdůvodné obohacení) nevrátila. Argumentoval tím, že žalovaná žalobci nikdy nedoručila rozhodnutí o přijetí ke studiu a žalobce ani nikdy nebyl ke studiu řádně zapsán, neboť právo na zápis nesmí být realizováno bez prezenční účasti uchazeče o studium a bez předchozího splnění všech obligatorních podmínek přijímacího řízení. Zápis žalobce do studia automaticky, jednostranně a bez jeho přítomnosti je v rozporu se zákonem, veřejným pořádkem i dobrými mravy. Ani v případě, že by se žalobce stal studentem žalované, neobsahuje statut a studijní a zkušební řád (které ovšem zavazují pouze studenty) právní úpravu poplatků spojených se studiem. Nařízení rektora a administrativní ceník pak nejsou *de iure* vnitřními předpisy žalované. Žalobce má současně za to, že bez předchozího splnění všech podmínek kogentního veřejného práva je smlouva o studiu v uvedeném rozsahu po obsahové stránce neplatná *ex tunc*. Žalobce má za to, že žalovaná od roku 2016 podniká na trhu vysokých škol nelegálně, kdy existují vážné a důvodné pochybnosti o nicotnosti státního souhlasu pro působení žalované coby soukromé vysoké školy. Vztah mezi účastníky řízení je vztahem spotřebitelským a k nepřiměřeným ujednáním obsaženým ve smlouvě se nepřihlíží. Žalovaná uvedla žalobce v omyl, když v žalobci vyvolala důvodné přesvědčení, že se žalobce podpisem smlouvy stane studentem. Předchozí uzavření smlouvy s uchazečem však není zákonnou podmínkou pro přijetí a zápis ke studiu a ani po podpisu smlouvy ze strany žalobce žalovaná nikdy nezavřela přijímací řízení, resp. toto nikdy neměla v úmyslu. Pokud by žalobce znal skutečný stav věci a pokud by věděl, že předchozí podpis smlouvy o studiu není obligatorní zákonnou podmínkou pro jeho zápis do studia, smlouvu o studiu by s žalovanou neuzavřel. Jednání žalované považoval žalobce za lichevní a nepoctivé, smlouva uzavřená mezi účastníky řízení je tak dle jeho názoru neplatná a nicotná.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že předmětem smlouvy bylo úplatné poskytování studia v bakalářském studijním programu po dobu 3 let s počátkem studia v akademickém roce 2021/2022 a se standardní dobou studia do 31. 12. 2024. Žalobce uhradil školné za akademický rok 2021/2022 ve výši 20 000 Kč a dne 29. 6. 2022 své studium ukončil. Škola má nárok na plnění za to, že žalobce zkonsumoval studijní místo. Student má za úhradu 20 000 Kč za rok možnost využívat studovny, knihovny, přednášky, cvičení a veškeré možnosti, které mu škola nabízí v plném rozsahu. Je pak na studentovi (zde žalobci), v jakém rozsahu tyto možnosti využije, přičemž studenta nelze nutit, aby studoval. Je pouze odpovědností studenta, v jakém rozsahu daných možností využije a jak pilným studentem skutečně bude. Závazek účastníků nadto nemá vzájemně podmíněnou povahu. Žalovaná svým závazkům dostála a po celou dobu trvání vztahu svůj závazek umožnit žalobci účastnit se studijních aktivit plnila. Žalobce po celou dobu svého studia absolvoval nejméně 25 vzdělávacích aktivit poskytovaných ze strany žalované, absolvoval desítky hodin vzdělávání ze strany žalované, absolvoval vstupní jazykový test a podílel se na anketě k zahájení studia. Žalobce se k danému studiu dobrovolně přihlásil a na základě splnění podmínek přijímacího řízení a vydání rozhodnutí o přijetí ke studiu (vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke

studiu) ze dne 1. 12. 2021 vzniklo uchazeči právo na zápis do studia. Toto rozhodnutí bylo žalobci dne 1. 12. 2021 doručeno a sděleno. Podpisem smlouvy současně dochází k projevu vůle k zápisu ke studiu. Žalobce smlouvu dne 21. 12. 2021 podepsal a nahrál do systému žalované dne 13. 1. 2022. Žalobce se tak zapsal ke studiu a dne 17. 1. 2022 byl ze strany žalované rovněž informován, že splnil veškeré podmínky pro zahájení studia. Jde-li o úpravu studijních poplatků, je tato zcela v souladu se zákonem. Úprava poplatků u žalované je uvedena ve Statutu žalované a zde odkazem na příslušné nařízení rektora a na smlouvu. Jde-li o žalobcem tvrzenou neplatnost smlouvy z důvodu nesplnění všech podmínek kogentního veřejného práva, považuje žalovaná danou argumentaci za zcela lichou. Žalobcem namítaná nicotnost státního souhlasu s výkonem činnosti je pouze vykonstruovanou procesní obranou. Ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) i ministra bylo opakovaně sděleno, že státní souhlas udělený žalované nicotný není. Žalovaná se v neposlední řadě neztotožňuje ani s žalobcem tvrzeným spotřebitelským charakterem závazku, avšak i v případě, že by takové hodnocení závazku účastníků bylo správné, nemění to ničeho na žalobcově povinnosti zaplatit za sjednané služby dohodnutou cenu. Poplatky za studium pak nejsou poplatky, které představují přímé protiplnění za poskytnuté služby (výuku), ale tyto poplatky vyjadřují podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium.

4. Soud prvního stupně po skutkové stránce vyšel ze zjištění, že žalobce podal přihlášku ke studiu u žalované, která byla žalovanou dne 10. 10. 2021 potvrzena. Dne 1. 12. 2021 vyrozuměla žalovaná žalobce o tom, že splnil podmínky pro podmíněčné přijetí ke studiu s tím, že je třeba dodat doklad o nejvyšší dosaženém vzdělání. Dne 21. 12. 2021 žalobce podepsal smlouvu o studiu a dne 13. 1. 2022 tuto smlouvu (podepsanou) nahrál do vnitřního systému školy. Stejným způsobem žalobce dodal žalované rovněž doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání – maturitní vysvědčení. Ve smlouvě o studiu byl upraven jak závazek školy vytvořit studentovi jako soukromá vysoká škola v souladu s platnou právní úpravou zákonné podmínky pro studium příslušného studijního programu, tak mj. závazek žalobce hradit poplatky spojené se studiem, které za standardní dobu studia v rámci zvýhodněné cenové úrovně Klasik činí 60 000 Kč. Splatnost pak nastává 1. 1. 2022, v případě sjednání splátek je ve stejný den splatná první splátka školného ve výši 20 000 Kč. Žalobce uhradil dne 11. 1. 2022 bankovním převodem na účet žalované částku 20 000 Kč. Dne 17. 1. 2022 byl žalobce žalovanou informován o tom, že splnil podmínky zápisu do studia. Od 30. 1. 2022 do 29. 5. 2022 se žalobce účastnil výuky poskytované žalovanou, využíval jednotlivých poskytovaných studijních materiálů, přednášek, cvičení, learningů. Dne 29. 6. 2022 se žalobce rozhodl zanechat studia u žalované, žádost o zanechání studia žalované doručil. Ke dni 29. 6. 2022 studium žalobce u žalované na základě rozhodnutí žalobce o zanechání studia skončilo, což bylo žalobci žalovanou potvrzeno.
5. Po právní stránce soud prvního stupně posoudil zjištěný skutkový stav podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) a ZVŠ. Žalobce s žalovanou uzavřeli dohodu ve smyslu ustanovení § 1746 odst. 2 o. z., kterou se žalovaná jako soukromá vysoká škola zavázala poskytnout žalobci podmínky pro studium příslušného studijního programu, který si žalobce zvolil, ve formě, kterou si žalobce zvolil, a žalobce se zavázal hradit školné – poplatky spojené se studiem. Výše poplatků (školného) byla sjednána již v této dohodě uzavřené účastníky řízení, a to na 60 000 Kč za standardní dobu studia, resp. 20 000 Kč ročně při dohodě o splátkách školného. Žalobce dle soudu prvního stupně jednoznačně projevil zájem o studium u žalované. Žalobce podal přihlášku do jím zvoleného studijního programu, po celou dobu postupoval jak v souladu se smlouvou o studiu, tak i s dalšími vnitřními předpisy žalované. Žalobce se aktivně zajímal o začátek studia, o platby spojené se studiem atp. Žalobce splnil všechny podmínky pro přijetí ke studiu, byť s určitým prodlením. Žalobce byl žalovanou informován o „podmínečném“ přijetí ke studiu s tím, že v době daného rozhodnutí nesplňoval žalobce všechny podmínky pro přijetí ke

studiu, neboť nedoložil doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání. Tento nedostatek žalobce odstranil a dodal žalované maturitní vysvědčení. Na základě tohoto jednání, kterým dal žalobce opět jasně najevo svou vůli stát se studentem žalované a čerpat od žalované poskytované vzdělávací služby v rámci zvoleného studijního programu, byl žalobce přijat ke studiu „bezpodmínečně“, o čemž byl žalovanou řádně vyrozuměn. Následně žalobce v souladu s ujednáním stran uhradil školné ve výši 20 000 Kč za první rok studia. Po dobu přibližně půl roku se žalobce také aktivně účastnil výuky poskytované žalovanou, jak bylo zjištěno z přehledu jednotlivých cvičení, přednášek atp. Soud prvního stupně byl toho názoru, že mu nepřísluší hodnotit, zda byl žalobce v této souvislosti aktivním studentem, což nelze klást k tíži žalované. Následně se žalobce rozhodl studium u žalované ukončit a podal žádost o zanechání studia. Tímto způsobem studium žalobce ke dni 29. 6. 2022 skončilo. Soud prvního stupně tak měl za to, že žalovaná svým povinností, které pro ni vyplývají ze smlouvy o studiu, dostala, k zániku vztahu mezi účastníky řízení pak došlo pouze na základě rozhodnutí žalobce. Žalobce přitom ani netvrdil, že by se pro zanechání studia rozhodl z jakýchkoli důvodů na straně žalované, které by odpovídaly argumentaci žalobce užití v tomto řízení (neplatnost a nicotnost smlouvy, omyl žalobce, absence či minimálně pochybnosti o platném státním souhlasu na straně žalované atp.). Touto argumentací se soud prvního stupně proto dále nezabýval. Otázku dalších platebních podmínek, doplateků za studium při předčasném ukončení studia, administrativních poplatků atp. považoval soud prvního stupně za nepodstatnou. Soud prvního stupně neshledal důvod neplatnosti smlouvy ani s ohledem na její charakter jakožto smlouvy spotřebitelské. Předmětem řízení navíc bylo vydání bezdůvodného obohacení, nikoli studijní či administrativní poplatky, které by měly být v souvislosti s dřívějším ukončením studia doplacený. Žádné okolnosti svědčící pro plnění bez právního důvodu pak dle soudu prvního stupně nebyly prokázány. Ujednání o povinnosti žalobce uhradit žalované roční školné ve výši 20 000 Kč nelze dle soudu prvního stupně v jakémkoli ohledu hodnotit jako ujednání v rozporu s dobrými mravy, ujednání zakládající nerovnováhu ve vzájemných právech a povinnostech v neprospěch spotřebitele či jako ujednání zvláště nevýhodné. Soud prvního stupně pak neshledal ani důvod pro krácení školného, a to i s ohledem na důvodná očekávání žalované. S ohledem na uvedené soud prvního stupně žalobu zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud prvního stupně s odkazem na ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že náhradu nákladů řízení přiznal žalované v částce 17 061 Kč včetně DPH; tato částka odpovídá odměně advokáta za 6 úkonů právní služby dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) včetně 6 paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč dle ustanovení § 13 odst. 4 AT, a dani z přidané hodnoty ve výši 21 %.

6. Proti tomuto rozsudku v celém jeho rozsahu brojil žalobce odvoláním. Namítal, že se soud prvního stupně nevypořádal se zásadními právními argumenty, které žalobce v řízení vznesl. Za naprosto podstatné pro rozhodnutí soudu žalobce považuje posouzení nicotnosti státního souhlasu žalované, posouzení neregistrace a obsahového rozporu vnitřních předpisů žalované se zákonem, prokázání a právní hodnocení skutečností, zda se žalobce *de iure* stal studentem a dále existenci řádné úpravy poplatků ve vnitřních (registrovaných) předpisech žalované, otázku spotřebitelské povahy smlouvy, otázku nesouladu jednání žalované s dobrými mravy, lichvu, nepoctivé jednání a porušení odborné péče ze strany žalované. Smlouva o studiu je smlouvou adhezní, žalobce ji nemohl jakkoli připomínkovat, smlouva je proto zjevným zneužitím práva a lichevním jednáním. Strany smlouvy si navíc pro rozpor s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) ZVŠ poplatky spojené se studiem nemohly sjednat, jedná se o zneužívající ustanovení. S odkazem na náleznost Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2694/24 argumentuje žalobce neoddelitelností veřejného a soukromého práva. Žalovaná nemá poplatky upraveny ve svých vnitřních předpisech, což následně způsobuje absolutní neplatnost soukromoprávní smlouvy. Žalobce namítal neprovedení důkazů (karta žalobce, zpráva ze dne 1. 12. 2021 a ze dne 21. 12.

2021, dotaz žalobce ze dne 4. 1. 2022, zpráva žalované ze dne 6. 1. 2022, 15. 1. 2022 a 17. 1. 2022, a dále výzva MŠMT k odstranění nedostatků ze dne 2. 11. 2023), a proto je dle něj rozsudek nepřezkoumatelný, nicméně i kdyby důkazy provedeny byly, žádná ze skutečností z nich vyplývajících není dle žalobce právně relevantní. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně dle žalobce nevyplývá, zda byly splněny všechny podmínky přijímacího procesu. Ke skutkovým zjištěním dále namítal, že není pravdou, že žalovaná e-mailem ze dne 10. 10. 2021 potvrdila podání přihlášky žalobcem. E-mail ze dne 10. 10. 2021 je totiž přihláškou samotnou, což je zjevné přímo z obsahu e-mailu. Žalovaná si navíc nikdy neověřila originál či ověřenou kopii maturitního vysvědčení, což je nutné pro ověření podmínek přijetí ke studiu podle ustanovení § 48 odst. 1 ZVŠ. Dále chybí skutkový závěr o přijetí žalobce ke studiu. Žalobce tak zůstal v roli uchazeče o studium. V jarním semestru neudělal žádný zápočet, zkoušku, neodevzdal žádnou práci. Pouze zhlédl několik videí na internetu, celkem 42,5 hodiny. Žalobce žádnou reálně využitelnou službu za 20 000 Kč od žalované neobdržel. Pokud žalobce ukončil svůj právní vztah k žalované, pak žalovaná automaticky nemá právo na školné za celý zbytek neukončeného semestru a vzájemná plnění stran je třeba vypořádat. Školné má sankční povahu, je *de facto* smluvní pokutou za předčasné ukončení smlouvy, což je v rozporu se zákonem. Žalovaná se tak bezdůvodně obohatila. Jednání žalované je dle žalobce současně nepoctivým jednáním a zjevným zneužitím práva. Dále argumentoval tím, že žalovaná nikdy nevydala relevantní rozhodnutí o přijetí ke studiu. Pouhé podmíněné „Vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu“ je nezákonnou parciální částí rozhodnutí o přijetí ke studiu, „právním paskvilem“. Přihláška navíc neobsahovala předchozí výslovný souhlas žalobce s elektronickým způsobem doručení rozhodnutí o přijetí ke studiu ve smyslu ustanovení § 69a odst. 1 ZVŠ, potvrzení o přijetí mu tak nebylo doručeno, nemohlo nabýt právní moci, a proto ke dni 21. 12. 2021 *de iure* nebyl žalobce studentem. Povinnost platit školné ani jiné povinnosti se tak na něj nevztahovaly. Žalobce dále namítal, že i kdyby se stal studentem, nebyl žalovanou seznámen s vnitřními předpisy, jelikož nebyly součástí smlouvy. Podmiňování přijetí ke studiu podpisem smlouvy o studiu je nepřípustné, neboť nelze rozšiřovat okruh zákonných podmínek. Smlouva o studiu má druhořadý charakter, ve vztahu k zákonu a vnitřnímu předpisu je podřadná. Případné poplatky spojené se studiem musí být upraveny ve vnitřních předpisech, úprava ve smlouvě o studiu je neplatná. Další námítky směřovaly k zápisu do studia. Dle žalobce právo na zápis nesmí být realizováno bez prezenční účasti samotného uchazeče, nelze tedy uchazeče zapsat automaticky, jak to činí žalovaná. Zplnomocnění k zápisu rovněž žádné ustanovení ZVŠ neumožňuje. Dle žalobce MŠMT postupovalo nelegálně, když žalované schválilo a registrovalo vnitřní předpisy, jejichž obsah je v rozporu se ZVŠ. Žalované měl být odebrán státní souhlas a její činnost ukončena. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2694/24 pak žalobce uvedl, že aby byly vnitřní předpisy pro studenty závazné, musí být registrovány a být přílohou soukromoprávní smlouvy. Od 1. 9. 2025 byl navíc ZVŠ novelizován tak, že ve vnitřních předpisech musí být upraveny druhy poplatků, způsob jejich výběru a úhrady, splatnost a pravidla pro určení výše poplatků. Dále žalobce namítal obsahový rozpor statutu žalované z roku 2017 se zákonem s tím, že tento rozpor nemůže být zhojen registrací u ministerstva. K vnitřním předpisům žalované uvedl, že studijní a zkušební řád a statut z roku 2016 nebyly nedílnou součástí státního souhlasu, protože nebyly pevně spojeny s tímto rozhodnutím. Vnitřní předpisy z roku 2017 sice jsou registrovány doložkou, nicméně nemají žádnou návaznost, logiku ani souvislost s předpisy z roku 2016. Žalobce proto namítá pravost a správnost vnitřních předpisů žalované. Žalobce také shledal nicotnost státního souhlasu z důvodu skutkových a právních pochybností (zejm. pro chybějící originály doručenek; pochybnost o pravosti podpisů; barevné faksimile podpisů; chybějící originál souhlasu majitele budovy se sídlem žalované, neboť nelze dovodit souhlas s podnájmem; chybějící identifikace plátce správního poplatku na potvrzení o platbě, absence právních účinků doručení – vydání státního souhlasu, vnitřní rozpornost, právní i faktická neuskutečnitelnost, nesmyslnost a neurčitost státního souhlasu), přičemž tyto vady dle žalobce

nelze zhojit žádným interpretačním způsobem. Dle žalobce se navíc jeví, že se žádalo o převod státního souhlasu ze VŠEM, o. p. s., na žalovanou jako akciovou společnost. Šlo tedy o skrytý převod aktiv. Výrok souhlasu je navíc v rozporu s jeho odůvodněním, a i samo odůvodnění je vnitřně rozporné. Ke své argumentaci žalobce citoval z poskytnutí informací (odpovědí) MŠMT, na dotazy učiněné v jiných věcech týkající se doručování rozhodnutí o přijetí ke studiu, podmínek zápisu, ukončení studia, a dále z rozhodnutí nalézacích soudů. Žalobce pak odvolacímu soudu navrhl, aby provedl k důkazu jim předložená soudní rozhodnutí, která byla vyhlášena po rozhodnutí soudu prvního stupně, a to nález Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2025, sp. zn. III. ÚS 3117/24, a dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2025, č. j. 35 Co 244/2025, kterým byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 14. 4. 2025, č. j. 27 C 176/2024-244. Závěrem pak odvolacímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek změnil tak, že žalobcově návrhu vyhoví a přizná mu náhradu nákladů řízení.

7. Žalovaná se k odvolání vyjádřila tak, že považuje napadený rozsudek za věcně správný. Žalovaná má za to, že prokázala, že žalobce byl řádně přijat a zapsán ke studiu, uzavřel smlouvu, čímž projevil vůli stát se studentem, a studium fakticky využíval. Žádný soud nikdy neshledal, že by se uchazeči tímto způsobem zápisu nestali studenty. Odkazy žalobce na rozsudky týkající se jiné školy (AMBIS) jsou dle žalované zcela irelevantní, neboť skutkové okolnosti i vnitřní předpisy obou škol se zásadně liší. Žalobce poukazuje i na „automatický zápis bez vůle uchazeče“, což není vůbec předmětem tohoto sporu. Žalobce podal přihlášku ke studiu, byl do studia přijat a následně se žalovanou uzavřel smlouvu o studiu, které posléze zahájil. Uchazeč je pak vyzván k tomu, aby nahrál do informačního systému doklad o dosaženém středoškolském vzdělání a smlouvu, přičemž je informován, že jejím doložením se stává studentem VŠEM. Zákon nevylučuje, aby se zápis konal bez osobní přítomnosti zapisovaného (elektronickou formou). Žalovaná vydala elektronické rozhodnutí o přijetí ke studiu. Uchazeč je o tom informován e-mailem a prostřednictvím informačního systému. K námitce neseznámení žalobce s vnitřními předpisy žalovaná uvedla, že tato povinnost plyne žalobci přímo ze zákona a současně seznámení se s předpisy žalobce potvrdil ve smlouvě. Poplatky jsou dle žalované upraveny v souladu se zákonem a statutem žalované, který deleguje jejich stanovení na smlouvu a nařízení rektora. Tento způsob byl řádně registrován (tj. schválen) MŠMT. Zákon pro soukromé školy nestanoví povinnost stanovit přímou výši, formu placení apod. ve statutu školy. K novele ZVŠ pak žalovaná uvádí, že pokud se nyní něco zavádí, lze z toho soudit, že předtím taková povinnost stanovena nebyla. K námitce nicotnosti státního souhlasu a neexistence školy žalovaná uvedla, že má platné a účinné oprávnění k působení jako vysoká škola. Osvědčení, které vydalo MŠMT dne 23. 9. 2025, dokládá, že žalovaná nepozbyla státní souhlas a má oprávnění působit jako soukromá vysoká škola. Civilní soud navíc nemůže přezkoumávat celé správní řízení a platí zásada presumpce správnosti správních aktů. Pokud jde o převod státního souhlasu, pak žalovaná uvádí, že z uděleného souhlasu je jednoznačné, že byl udělen právě žalované. K vnitřním předpisům žalovaná uvedla, že jsou řádně registrované MŠMT, mají registrační doložku z roku 2017. K bezdůvodnému obohacení pak uvedla, že žalobce měl možnost studovat, využíval přístup do systému, mohl absolvovat výuku a zkoušky. Úhrada školného tedy není bezdůvodným obohacením, neboť existuje právní titul i spravedlivý důvod plnění. Žalobce poukazuje na sankční nároky žalované, které se však možná týkají jiného řízení, když předmětem této žaloby je posouzení důvodnosti toliko zaplaceného školného ve výši 20 000 Kč za 1. ročník. Žalovaná navíc zdůraznila, že smluvní vztah není synallagmatický. Pokud jde o tvrzený nedostatek doručování, žalobce pomíjí, že se žalobce nepochybně chtěl stát studentem, přičemž potvrdil, že mu všechna rozhodnutí a listiny byly doručeny. Podmínkou přijetí ke studiu dle ZVŠ je pak dosažení vzdělání s maturitní zkouškou, nikoli doručení maturitního vysvědčení. Řada rozhodnutí, kterými žalobce argumentoval, se opírají o rozsudek Nejvyššího soudu (33 Cdo 2443/2023-328), zrušený nálezem Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2694/24. Žalobce rovněž překrucuje platná rozhodnutí soudů

a vykládá je často zcela opačně či účelově. K námitce neprovedení některých důkazů, zejména soudních rozhodnutí a právních názorů MŠMT, žalovaná uvedla, že žalobce ani netvrdil konkrétní skutkové okolnosti, které by měly tyto důkazy prokázat, a navíc sám uvedl, že se jedná o výklad práva. K poukazu žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3117/24 pak žalovaná uvedla, že tento nemá žádnou vazbu k projednávané věci, řeší jen procesní podmínky vymezení přípustnosti dovolání. Žalovaná naopak za relevantní považuje nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2093/24 a IV. ÚS 3310/24. I kdyby se jednalo o spotřebitelský vztah, nezakládá to dle žalované nedůvodnost nároku na poplatky spojené se studiem. Smlouva o studiu pak neobsahuje žádné pro spotřebitele zneužívající ujednání ve smyslu § 1813 o. z. Závěrem proto žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek stupně potvrdil.

8. Po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 202 o. s. ř. *a contrario*), bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.) a včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není opodstatněné.
9. Pro posouzení důvodnosti žaloby odvolací soud považoval s ohledem na odvolací argumentaci žalobce za rozhodné především zodpovězení otázky, zda se žalobce stal studentem žalované.
10. Na tomto místě odvolací soud zdůrazňuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl uchazečem o studium na vysoké škole (žalované), neboť podal příslušnou přihlášku, jejíž potvrzení je založeno ve spise na č. l. 92-93 (jde přitom vskutku o potvrzení registrace e-přihlášky ze strany žalované a nikoli přímo o přihlášku samotnou, na věci to ovšem ničeho nemění). Pokud žalobce dále argumentoval nedostatky (absencí) rozhodnutí o přijetí, pak odvolací soud konstatuje, že po materiální stránce z dokumentu datovaného dne 1. 12. 2021 a označeného jako „VYROZUMĚNÍ O SPLNĚNÍ PODMÍNEK PŘIJÍMACÍHO ŘÍZENÍ A PŘIJETÍ KE STUDIU“ (srov. č. l. 49-50 spisu) plyne jednoznačně to, že žalobce byl ke studiu v bakalářském studijním programu Ekonomika a management přijat, a to s podmínkou předložení (nahrání) dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání do vnitřního informačního systému školy (SIS VŠEM), a to nejpozději do 15. 1. 2022 s tím, že na základě splnění této podmínky a podpisu „smluvního prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na VŠEM“ bude zapsán do studia a stane se studentem (srov. část I. bod 4 vyrozumění a obdobně též část III. bod 2 vyrozumění). Jakkoli snad po formální stránce nemusí jít o zcela bezvadné rozhodnutí ve smyslu správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „spr. ř.“), o jeho materiální podstatě nemůže být pochyb. Namítá-li žalobce, že mu tento dokument nebyl řádně doručen, neboť v podané přihlášce nevyznačil souhlas s elektronickou formou doručení podle ustanovení § 69a odst. 1 ZVŠ. Nutno nicméně konstatovat, že žalobce se i přes tuto výhradu s takto doručeným dokumentem seznámil a v souladu s ním pak též dále fakticky postupoval (zejména splnil tam popsané podmínky); za takových okolností pak není třeba zvláštního (písemného) dokladu o doručení (dodání) ve smyslu ustanovení § 19 odst. 7 spr. ř. Pokud jde o žalobcovu výhradu stran nepředložení originálu či ověřené kopie maturitního vysvědčení, pak toto není podmínkou zápisu ani přijetí ke studiu (podmínkou je dosažení středoškolského vzdělání s maturitní zkouškou, srov. § 48 odst. 1 ZVŠ); samo dosažení požadovaného vzdělání pak žalobce nepopírá, když ostatně sám předložil (nahrál do systému žalované) kopii svého maturitního vysvědčení. Odvolací soud přitom nepředpokládá, že by žalobce předkládal padělek (a ani sám žalobce to koneckonců netvrdí). Stejně tak žalobce do informačního systému žalované ve stanovené lhůtě nahrál též podepsanou smlouvu o studiu, čímž vědomě a aktivně splnil stanovené podmínky zápisu. Tento zápis tedy nebyl proveden svévolně žalovanou bez účasti žalobce, nýbrž byl realizován na základě jeho aktivního volního jednání, kterým dal žalované mimo jiné opakovaně najevo i to, že se studentem stát skutečně chce. Prezenční forma zápisu není žádným zákonným

ustanovením vyžadována a bylo tedy možné jej realizovat i vzdáleně (elektronickou formou). Zápisem do studia se pak žalobce stal studentem žalované ve smyslu ustanovení 61 odst. 1 ZVŠ, o čemž mu bylo vydáno (opět v rámci informačního systému žalované) příslušné potvrzení. Zápis je přitom faktickým jednáním, jímž je završeno přijímací řízení. Lze potom konstatovat, že případné dílčí vady či nedostatky přijímacího řízení (jakkoli odvolací soud žádné takové relevantní vady neshledal) nemohou ničeho změnit na fakticitě zápisu (který proběhl na základě aktivně projevené souhlasné žalobcovy vůle), po němž již žalobcovo studium mohlo skončit pouze způsoby popsány v ustanoveních § 55 a § 56 ZVŠ; právě tak ostatně později postupoval i sám žalobce, který studia zanechal postupem podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) ZVŠ.

11. Nakolik se tedy žalobce stal studentem žalované coby soukromé vysoké školy, vznikla mu též povinnost platit příslušné školné. V tomto ohledu je přitom podstatné, že předmětem tohoto řízení je pouze částka 20 000 Kč odpovídající studiu za akademický rok 2021/2022. Žalobce vzal na vědomí, že žalovaná je soukromou vysokou školou se státním souhlasem, jejíž činnost a fungování jsou kryty mj. ze studijních poplatků/školného. Žalobce ve smlouvě o studiu stvrdil, že si z nabízených cenových úrovní zvolil cenovou úroveň Klasik. Smlouva o studiu pak obsahuje i výslovné ujednání o výši školného v cenové úrovni Klasik, a to v částce 60 000 Kč za standardní dobu studia, resp. 20 000 Kč ročně při dohodě o splátkách. Současně smlouva o studiu ohledně cenových podmínek odkazovala na vnitřní předpisy a nařízení rektora VŠEM. Na tomto místě je pak třeba připomenout princip nezávislosti uplatňování soukromého a veřejného práva a princip autonomie vůle (tedy opak jejich neoddělitelnosti, kterou nesprávně dovozuje žalobce). Právní poměr sjednaný smluvně mezi soukromou vysokou školou (akciovou společností) a studentem, jehož předmětem je poskytování vzdělávání za úplatu, je především vztahem mezi dvěma osobami v soukromoprávním styku (obchodní korporací a fyzickou osobou). To zároveň nevylučuje existenci jejich vzájemných veřejnoprávních vztahů (vertikálních) majících základ v ZVŠ (a případně dalších právních předpisech) (*srov. náleží Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2694/24*). S ohledem na shora uvedené principy je třeba ujednání o školném a jeho výši ve smlouvě o studiu považovat za platné a pro žalobce za zavazující. Námitka absence úpravy školného v registrovaných vnitřních předpisech žalované je tak zcela irelevantní. I bez ohledu na to lze nicméně odkázat též na již výše zmiňovaný náleží Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2694/24, z něž plyne, že nikoli veškeré vnitřní předpisy soukromé vysoké školy musejí nutně podléhat registraci u MŠMT a lze akceptovat, že některé otázky (kupř. právě otázka poplatků za studium) budou upraveny právě v takovýchto (neregistrovaných) předpisech, zde tedy v nařízení rektora (č. I. 41 spisu), na něž odkazuje jak smlouva o studiu v části II. bod 5, tak i Statut žalované v ustanovení Čl. 37 odst. 4). Částku 20 000 Kč pak ani při reflexi smlouvy o studiu jakožto smlouvy spotřebitelské (*srov. náleží Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2093/24*) nelze považovat za nepřiměřenou či snad za lichevní ujednání, a stejně tak ani smlouvu o studiu nelze v poměrech této věci považovat *eo ipso* za zneužití práva.
12. Stran zapojení žalobce do studia je třeba souhlasit se soudem prvního stupně, který zdůraznil, že žalobce měl možnost využívat poskytovaných studijních aktivit, přednášek, seminářů, learningů apod. Pokud se jich žalobce neúčastnil, neudělal žádný zápočet ani zkoušku a pouze zhlédl několik hodin videí, pak to jde pouze k tíži jeho samotného. Bylo totiž pouze na něm, zda se do studia, k němuž se přihlásil a do něž byl na základě své vlastní aktivity zapsán, též aktivně zapojí či nikoli.
13. Důvodná pak není ani námitka nevypořádání školného za neukončený semestr, neboť povinnost takového vypořádání nevyplývá ani ze zákona, ani ze smlouvy o studiu. Naopak je možné v této souvislosti poukázat na právní úpravu veřejných vysokých škol. I tam platí, že dojde-li k ukončení studia až po vyměření poplatku za delší studium, povinnost tento poplatek uhradit trvá; ukončení studia po vyměření poplatku tedy nemá vliv na existenci

či rozsah poplatkové povinnosti (srov. JURNÍKOVÁ, Jana, HEJČ, David, POTĚŠIL, Lukáš, RIGEL, Filip, SMRČKA, Jiří, SOLÁK, Damir, SVOBODA, Tomáš. *Zákon o vysokých školách*. 1. vydání. § 58. Praha: C. H. Beck, 2025). Školné proto v projednávané věci nelze chápat jako sankční platbu za předčasné ukončení smluvního vztahu, jak argumentuje žalobce. Není tedy nijak nepřiměřené, aby si žalovaná ponechala předmětnou částku připadající na první (zahájený) rok žalobcova studia, neboť žalobce toto studijní místo obsadil (konzumoval), což obnáší pro žalovanou – i bez jakékoli žalobcovy reálné účasti na studiu – povinnost zajistit veškeré materiální i personální podmínky pro to, aby studium žalobce mohlo (přínejmenším právě v tomto prvním roce, neboť splnění podmínek studia se pravidelně vyhodnocuje právě v ročních intervalech) probíhat.

14. V souvislosti s registrací vnitřních předpisů lze pak pouze ve stručnosti poukázat na to, že povinnost registrace MŠMT (§ 36 odst. 1 ZVŠ) se vztahuje pouze na vnitřní předpisy, jejich výčet je uveden v ustanovení § 17 ZVŠ (pro fungování vysoké školy nejdůležitější). Ne každý vnitřní předpis, který je vydán v rámci organizace a řízení struktury veřejné vysoké školy (např. nařízení rektora či jiné předpisy organizačního typu), je tedy vnitřním předpisem podléhajícím registraci. Kromě těchto vyjmenovaných vnitřních předpisů ZVŠ umožňuje vysoké škole samostatně určit i další vnitřní předpisy, pokud tak stanoví statut veřejné vysoké školy. Uvedené závěry lze podle Ústavního soudu vyslovit s argumentem *a simili* i pro vnitřní předpisy soukromé vysoké školy. Jestliže navíc smlouva uzavřená mezi soukromou vysokou školou a uchazečem (studentem) obsahuje odkaz na vnitřní předpis, který stanoví výši poplatků za studium (popř. na jiné vnitřní předpisy upravující práva a povinnosti smluvních stran), lze na takový vnitřní předpis nahlížet materiálně i jako na (*quasi*) obecné obchodní podmínky ve smyslu občanskoprávním. Není proto vyloučeno, aby byla smluvní povinnost hradit úplatu za studium určena i odkazem na od smlouvy odlišný dokument (srov. *nález Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2694/24*). Novela ZVŠ účinná od 1. 9. 2025 týkající se úpravy poplatků ve vnitřních předpisech pak není pro posuzovanou věc relevantní.
15. Za důvodné potom nelze považovat ani námitky žalobce směřující proti procesu udělení státního souhlasu s působením žalované jako soukromá vysoká škola. Ať už nějaké nedostatky v rámci tohoto procesu vznikly, či nikoli, je zde pravomocné rozhodnutí, které je třeba v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů respektovat. Citovaná zásada totiž slouží právě k tomu, aby vydané správní akty, zejména v podobě správních rozhodnutí, byly respektovány, a to až do doby, než budou případně pravomocně zrušeny nebo nahrazeny akty jinými. Na tomto místě je pak třeba zdůraznit, že státní souhlas udělený žalované zrušen ani nahrazen nebyl. Za takové situace nejsou pro posuzovanou věc významné ani námitky spočívající v nedostacích registrovaných vnitřních předpisů žalované, neboť i na registraci je třeba nahlížet uvedenou optikou.
16. Za přílehlavá nelze označit ani žalobcem předkládaná soudní rozhodnutí (např. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 35 Co 244/2025 či sp. zn. 91 Co 503/2024 nebo rozhodnutí jiných okresních a krajských soudů). V tomto směru lze přisvědčit žalované, že většina těchto rozhodnutí se týkala jiné soukromé vysoké školy (AMBIS vysoká škola a. s.), která má jednak jiné podmínky přijímacího řízení, a jednak se jednalo o skutkově odlišné situace, neboť uchazeči o studium na rozdíl od žalobce ke studiu nenastoupili a nadto tento svůj úmysl uvedené vysoké školy též zřetelně a včas sdělili. Nález Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2025, sp. zn. III. ÚS 3117/24, pak pojednává pouze o přípustnosti dovolání ve věcech týkajících se vztahů mezi soukromou vysokou školou jako podnikatelkou a jejími studenty, jiné otázky neřeší.
17. Stejně tak z větší části není důvodná námitka týkající se neprovedených důkazů. Žalobcem uváděné důkazy (kromě výzvy MŠMT ze dne 2. 11. 2023) byly provedeny při jednání soudu

prvního stupně dne 14. 5. 2025 a jsou zaznamenány v protokole o jednání pod označením „čl. 74-80 - výpis z informačního systému žalované“. S žalobcem lze souhlasit pouze do té míry, že soud prvního stupně opomenul návrh důkazu spočívající ve výzvě MŠMT k odstranění nedostatků v činnosti vysoké školy ze dne 2. 11. 2023. Tato vada řízení nicméně neměla vliv na správnost rozhodnutí ve věci. Jak již odvolací soud konstatoval shora, je si vědom toho, že k určitým dílčím nedostatkům souvisejícím s přijímacím řízením u žalované docházelo, nicméně v posuzované věci tyto nedostatky nebyly na překážku tomu, aby se žalobce (ve shodě se svou vlastní aktivně projevenou vůlí) stal studentem žalované, a tím nabyl též veškerá související práva, ale i povinnosti. Konstataování jakýchkoli (obecných) nedostatků ze strany MŠMT tak nemohlo nikterak ovlivnit rozhodnutí v této zde řešené věci, jež je založeno na konkrétních skutečnostech relevantních právě zde ve vztahu k žalobci. Ostatně lze podotknout, že ostatně i sám žalobce uvedl, že žádná ze skutečností z tohoto důkazu vyplývající není právně relevantní (*sic!*).

18. Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.), a to včetně správného akcesorického nákladového výroku.
19. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Také v odvolacím řízení byla žalovaná zcela procesně úspěšná, odvolací soud jí proto přiznal náhradu nákladů ve výši 5 687 Kč. Výše náhrady odpovídá nákladům vynaloženým na zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle ustanovení § 6 odst. 1 a § 7 AT z tarifní hodnoty podle ustanovení § 8 odst. 1 AT ve výši 20 000 Kč, tj. odměna po 1 900 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby spočívajících ve vyjádření k odvolání dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. k) AT a účasti při jednání odvolacího soudu dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) AT, navýšená o paušální náhradu hotových výdajů ve výši po 450 Kč dle ustanovení § 13 odst. 4 AT ke každému z těchto úkonů a 21% DPH ze souhrnu těchto částek. Přiznanou náhradu je třeba zaplatit ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) k rukám advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 10. prosince 2025

Mgr. Pavel Freibert v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E. J.